

Щирість

Микола Руденко

Понад щирість людську, понад слово правдиве
Ані радості в мене, ні щастя нема.
Що було б, якби з нами лукавила нива
Чи прийшла замість літа підступна зима?

Хай тобі залишається хитрість єдина,—
Як створити живе із металу і скла...
Не тому ти не мавпа уже, а людина,
Що навчився ховати думки та діла.

Світло прямо іде — без лукавства і зради.
Морок нишком плазує у тиші німій.
Не тому ти людина, що вмієш на вади
Звабний глянець покласти у блиманні вій.

І піднятиись над іншими, і затоптати
Все, що просто зростає — як зорі живуть...
Ти людина тому, що із власної хати
В небо шлеш нелукавої думки можуть.

Не впадаєш у розпач з невдалої спроби,
Повним серцем приймаєш хулу і ясу.
Ти людина — для тебе дешеві оздоби
Не затьмарять нещадної правди красу.

Я те звідав не раз: важко бути відвертим —
Ще посланці пільми павутину снують...
Ти людина тому, що умієш померти,
Якщо мовити правду тобі не дають!